

• ГУМОРЕСКА

А жаль...

ЯКОСЬ увечері повертаюся я додому. Ну, втомився, звичайно, після трудового дня – йду, опустивши голову, по сторонах не дивлюся. Раптом у провулку зупиняють двоє: один – високий, інший – низенький.

– Мужик, – кажуть мені, – дай закурити!

Поліз я в кишеню, а пачка сигарет, як на зло, порожня.

– Вибачте, мужики, – кажу їм, – але нічим не можу допомогти, бо сигарети закінчилися.

А сам поки не йду. Раптом, думаю, ще про що-небудь запитають: котра година, наприклад, або – як пройти до найближчої бібліотеки?

І вони теж не йдуть. Низенький діловито оглянув мене і каже високому: – Може, відлупцюємо його для профілактики?

Високий задумливо так, навіть меланхолійно схилив голову набік, погойдується на носках – розмірковує.

Я тим паче не йду. Незручно все-таки: людина розмірковує, раптом скаже: «Давай поб'ємо», а мене вже тут немає.

Високий нарешті прийняв рішення:

– Та ну його!..

І повертається, щоб піти. Низенький повертається за ним. Але якось знехота. Так йому, бачу, кортить кулаки почухати – просто до зарізу.

– Слухай, мужик! – звертаюся я до низенького. – Може, в такому випадку, ми з тобою його відлупцюємо? – і киваю на високого.

Низенький здивовано витріщився на мене, а потім обурено вигукнув:

– Ти що, гад?! Це ж мій дружба!

– А це не має значення, – кажу я. – За великим рахунком всі ми, вважай, родичі. Та ти не сумнівайся: ми його красиво поб'ємо. Я захоплююся боями без правил, у крайньому разі можу прийомі карате показати – дуже ефектно повинно вийти.

Тут уже й високий обурився:

Описки-самописки
НАПЕРЕДБАЧЕНІ БЮДЖЕТНІ
ВИТРАТИ.

ЦЕНТРОФИГА.

ТУРПЕДА.

ТВЕРЕЗИЙ СПОСІБ ШИТТЯ.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

– Чого ти до нас причепився? Йшов кудись – йди далі! А то придумав якийсь карате-хатете...

– Та ви просто не бачили ці прийоми! Зараз покажу, – я зняв з плеча свою сумку і прийняв бойову стійку. – Ну, налітайте. Бийте хоч рукою, хоч ногою. Якщо ніж є – бийте ножем. Тільки всерйоз бийте, не навмисно.

Вони почали задкувати. Я посмінувся:

– Та ви не бійтеся! Я вам руки й ноги ламати не буду. Битиму, наче на тренуванні...

Тоді вони і зовсім побігли. А я – буває ж таке! – намацав у пащі останню сигарету.

– Стійте! – кричу. – Зупиніться!

Тут низенький упав, перевернувся і далі рачки «побіг». Через хвилину обох мов корова язиком злизала.

Так ми ні з ким із них нікого з нас і не побили. А жаль... Головне, такі хороші хлопці: один – високий, інший – низенький...

Микола САМОХІН.
(Збірник гуморесок
«Дивні люди»).

Маленькі хитрощі

Якщо ви обіцяли повернути позичені вам гроші, але не можете це зробити, то поверніть обіцянку.

Парадокси

Чим більше язик заплітається, тим легше він розв'язується.

Говориш серйозно про несерйозне – тебе вважають філософом. Говориш несерйозно про несерйозне – вважають дурнем. Говориш серйозно про серйозне – вважають занудою.

Народжуваність знижується, смертність зростає, а житла все одно не вистачає.

Коли багато п'єш, то руки тремтять і горілка з чарки вилівається. Виходить, що чим більше п'єш, тим менше випиваєш.

Поліція задоволена, що оштрафувала вас за порушення правил дорожнього руху. Адвокат зацікавлений у тому, щоб ви потрапили в халепу. Лікаря вигідно, що ви хворієте. Автослюсар радіє поломці вашої машини. І тільки квартирний злодій щиро бажає вам матеріального благополуччя і безпечності.

• АКТУАЛЬНА ДАВНИНА

Шеф знав, що писав

«Чиновники. Під цим іменем слід розуміти всіх, хто існує завдяки своїй службі. Ця суспільна група, очевидно, є найбільш розбещеною морально. Серед чиновників рідко зустрічаються порядні люди.

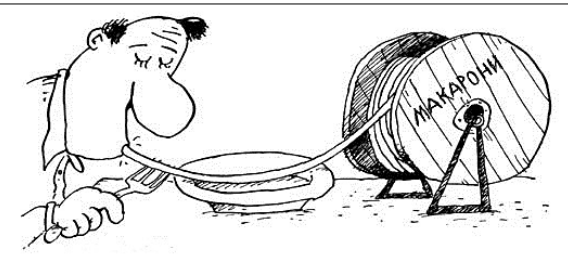
Розкрадання, підробка документів, зловмисно хибне тлумачення законів – ось їх ремесло. Нещастя в тому, що вони при владі й управляють, і не лише окремі, найбільш крупні з них, а, по суті, всі, оскільки їм усім відомі всі тонкощі бюрократичної системи. Вони бояться запровадження справедливого правосуддя, точних законів і викорінення розкрадань; вони ненавидять тих, хто бореться з хабарництвом, і тікають від них, наче сови від сонця. Вони систематично позаочі палюють всі заходи уряду і утворюють собою кадри невдоволених; однак, не наслідуючись відкрито проявити причини свого невдоволення, вони видають себе за патріотів...»

Граф Олександр БЕНКЕНДОРФ*.

«Короткий огляд суспільства в 1827 р.».

* Граф Олександр Бенкендорф – російський державний діяч, шеф жандармів у 1826–1844 роках.

Мал. Анатолія КАМИШАНСЬКОГО.

Народні усмішки

У в'язниці співкамерники цікавляться в новоприбулого:

– А чому до тебе ніхто на побачення не приходить? У тебе що, родичів нема?

– Чому ж, є! Аж четверо. Так вони всі тут...

***

– Я мрію щомісяця заробляти десять тисяч доларів, як мій батько.

– Ого! Цікаво, а де твій батько заробляє такі гроші?!

– Поки що ніде. Просто він теж про це постійно мріє.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

Навмисно не придумаєш

«Хто чекає руки, ноги і голови – можете не чекати. Сьогодні будемо видавати тільки грудні клітки».

(Оголошення медсестри рентгенкабінету).

«Я обізвав сусіда Йоською Кобзоном, тому що він любить увечері співати на повний голос, чим дуже дратує мою дружину, яка в цей час

мене лає, а він своїм дурним співом її заважає».

(Із пояснень дільничному поліції).

«Обласний театр ляльок запрошує на роботу акторів-чоловіків вищої та першої категорії».

(З оголошення).

Іронізми

Важко стати першим без черги.

Як рідко правдолюби бувають однолюбями!

Заповідаються чесноти, але успадковуються пороки.

Свої помилки значно простіше пояснювати на чужих прикладах.

Мовчання – золото, де проби ніде ставити.

Прикро бути гіршим за інших, якщо такий же, як всі.

Совість чимось схожа на гальмо, але тільки ручне.

Мікроби завдавали менше зла, поки їх не стали розглядати в мікроскоп.

Гордіня, немов фортеця, захищає наші власні недоліки.

Не можеш довести когось до гріха, то покажи хоча б напрямок.

Боягузу сняться почесні нагороди за неучасть.

Теплі стосунки остигають від занадто гарячих прохань.

Декого голими руками не візьмеш, бо огидно.

Невпевненість у правоті змушує затягувати суперечку.

Друзів можна знайти, а ось ворогів ще треба нажити.

Буває, до щастя рукою подати, а її ще треба мити.

Радощам вірити не можна. Їх треба відчувати.

Геннадій МАРКІН.

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

Наклепалися

Кум до кума прийшов вранці

Косу наклепав,

Як годиться, той його

Запросив до хати:

– Перекусимо, тоді

Будемо робити,

Жінка саме вареники

Зібралає варити.

До вечора наклепались –

Ледве вийшов з хати:

– То я, куме, прийду завтра

Знов косу клепати.

Раїса ГОРОБЕЦЬ.

Черкаська обл.

Адюльтер

– Максиме, ти слово

«адюльтер» чув? –

Пита чоловіка дружина.

– Якщо його зміст

достеменно збагнув,

Своїй розтлумач половині.

Максим посміхнувся

та й каже: – Дивись,

Це слово слід так розуміти,

Коли б я з кумою подибав у ліс

Не квіти збирати, а грішину.

– Тепер уже знатиму, –

мовить жона. –

Адюльтер я так зрозуміла,

Коли б то ми з кумом удвох

допізна

У лісі якось забарились...

– Е, ні! – заперечив сердито

Максим,

Рум'янцем обсипався густо.

– Ти, жінко, не плутай одне

із другим,

То буде вже чиста розпуста.

Борис ШРУБЕНКО.

Дніпропетровська обл.

Нове прислів'я

Одна голова – це добре,

А дві – то вже гірше,

Бо плата за компослуги

Буде вдвічі більша!

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

Запитаннячка

Чому в нас монополія на правду належить брехунам?

Цікаво, а сміх сприяє тривалості життя тих людей, над якими сміються?

Прикмета

Якщо вам дісталася дірка від бублика, то сам бублик дістався комусь іншому.

Архів «зорянського» гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

